

NY MUSIK

i samarbete med
Borås konstmuseum

Christian Wolff

– ett långt piano

Long Piano (2005)

Mats Persson – piano

Onsdag den 31 oktober 2007, kl.19.00

Museet, kulturhuset, Borås

Entré 50:- Medl. fri entré

Long Piano (Peace March II) skrevs mellan juni 2004 och maj 2005 efter önskemål av Thomas Schultz. Beställningen var på ett timslångt stycke, men att göra en samling eller cykel av stycken, såsom preludier eller etyder, var uteslutet.

Den musik som blev resultatet framstår för mig som ett slags geologiskt konglomerat. Min förhoppning är att den bildar ett tänkbart landskap på en enda utsträckt målarduk. Först började jag bara skriva och sedan fortsatte jag bara. Jag tenderar att arbeta i små avsnitt. Nyligen, efter att stycket avslutats, såg jag Jennifer Bartletts underbart engagerande och uppmuntrande verk *Rhapsody*, som först visades 1976. Det är en cirka 45 meter lång sekvens med 988 stycken 30x30 cm stora, silk-screenade och målade emaljplattor, vilka löper längs minst tre väggar i en utställningslokal. Ett extremt exempel på vad jag hade i tankarna.

Jag hade bestämt mig för att inte använda den vanligaste metoden för att skriva långa klaviaturstycken, nämligen variationer (t.ex. Frescobaldi, Bach, Beethoven, Rzewski), men ibland finns där avsnitt som använder melodier (exempelvis den urgamla slagdängan *L'homme armé* och cirkelkanonen *Dona nobis pacem*) som material. Stycket har 94 nummerade avsnitt, av vilka några är helt tomma (tystnad) (i Bartletts verk finns också en och annan tom platta). Avsnitten 57 till 67 hänför sig till elva större sektioner som har en rytmisk struktur med kvadratrotten som grund. Var och en av dessa har elva undersektioner vars tidsproportioner är desamma som i de större sektionerna. Stycket innehåller också ett slags versioner ('parodier', mer eller mindre, i den betydelse ordet har i gammal musik) av Schumann (*Tocatta* och ett stycke ur *Kinderszenen* liksom Ives' *Three Page Sonata*). Som så ofta nu för tiden dog en beundrad musikkvän medan jag arbetade på stycket, så det finns också ett avsnitt tillägnat Jackson MacLow.

När jag insåg att jag kommit till styckets slut, tänkte jag att det kanske inte var tillräckligt långt, så jag skrev ett preludium, som dock inte måste spelas, i vilket jag huvudsakligen använder en annorlunda notation, vilken rytmiskt specificerar när var och en av pianistens tio fingrar skall spela, men inte vilka tonhöjder – ett slags tabulatur för en kontrapunkt med ända upp till tio stämmor (jag fortsätter att brottas med pianots tonhöjdsbegränsningar, vilka jag, som här, ibland förhåller mig till genom att skriva mycket precist, om än uteslutande för andra parametrar).

